

kanten, Hovedet støttet mellem sine Hænder, og stirrede ned for sig. Han var pludselig bleven tavs; og Per, som troede, at han var falden i Søvn, stødte sit Glas mod hans og sagde »Skaal!« Men i Stedet for at svare begyndte Fritjof nu at tale melankolsk om Døden og om Tilintetgørelsen og spurgte tilsidst rent ud, idet han saa' over paa Per med et usikkert Blik, om han aldrig følte sig uhyggelig tilmode ved at tænke paa Opløsningen »og paa dette — hvad det nu er — paa den anden Side Graven«. Per, som intet kendte til den Slags Anfægtelser, som bestandig følte sig lige ung og uforgængelig og i hvert Fald altid var for opfyldt af det nærværende Liv til at have Tanker tilovers for det muligvis tilkommende, troede i første Øjeblik, at den anden gjorde Løjer, og lo pligt-skyldigt. Men da greb Fritjof ham i Armen og sagde — halvt angstfuldt, halvt bydende:

»Stille, Menneske! Lad os ingen Ting forsværge! . . . I unge Grønskollinger har saa let ved at være raske paa det. Men vent! Faa bare det første graa Haar i Tindingen, og I skal ogsaa nok føle en løjerlig Kriblen i Kroppen ved at tænke paa, at jeres velplejede Person en Gang skal tjene til Forraadskammer for de kommunale Maddiker. Bare lidt overflødigt Fedt paa Hjærtet, Kære — færdig! En Høvlspaan-spude under Hovedet, syv Skruer i Kistelaaget . . . og ud paa Assistensen! Lad os ingen Ting forsværge, siger jeg! Vi bilder